

Plafa News
SANT JORDI 2014

Oriol Martorell

Països on Sant Jordi n'és el patró

Sabíeu que Sant Jordi no només és patró a Catalunya? Sant Jordi és un dels sants més populars, aquí teniu una mostra de territoris i països on se'l venera.

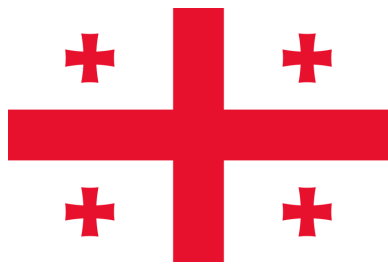

- ◆ Geòrgia
- ◆ Bèlgica
- ◆ Brasil
- ◆ Bulgària
- ◆ Canada
- ◆ Egipte
- ◆ Regne Unit
- ◆ Etiòpia
- ◆ Alemanya
- ◆ Índia
- ◆ Itàlia
- ◆ Líban
- ◆ Lituània
- ◆ Malta
- ◆ Montenegro
- ◆ Israel/Palestina
- ◆ Portugal
- ◆ Rússia
- ◆ Sèrbia
- ◆ Corona d'Aragó
- ◆ Síria
- ◆ Estats Units

SANT JORDI I EL DRAC

BERNAT MATORELL (S.XV)

BANDERA DE GEÒRGIA

ESCUT D'ARAGÓ

BANDERA DE BARCELONA

*INSIGNIA DE L'ORDRE DE
SANT JORDI D'HONGRIA*

CREU DE SANT JORDI

ESCUT DE MOSCOU

¿Conoces los premios Cervantes?

¿Quién fue Miguel de Cervantes y cómo apareció este premio?

Miguel de Cervantes Saavedra nació en Alcalá de Henares el 29 de septiembre de 1547. Fue hijo de don Rodrigo Cervantes Saavedra (cirujano) y doña Leonor Cortinas. Tuvo 6 hermanos. En 1551 se instaló con su familia en Valladolid y en 1566 en Madrid. Aquí asistió al Estudio de la Villa, que regentaba el catedrático de gramática Juan López de Hoyos. En 1569 se incorporó a la milicia y dos años después combatió en la batalla de Lepanto contra los turcos (7-10-1571). Al quedar malherido en un brazo lo apodaron "El manco de Lepanto". Cuando regresaba a España fue tomado rehén por los turcos durante cinco años

Al quedar libre regresó a Madrid y escribió su primera novela, "La Galatea", publicada en 1585. Después trabajó como recaudador de impuestos en Sevilla, pero en 1597 fue encarcelado acusado de complicidad en un fraude bancario. En 1600 se instaló en Valladolid, donde terminó de escribir la primera parte de su gran obra "Don Quijote de la Mancha", que fue publicada en 1605. En 1613 publicó su colección de cuentos titulada "Novelas Ejemplares". La gran aceptación de "El Quijote de la Mancha" hizo que publicara su segunda parte en 1615. Establecido en Madrid, cayó gravemente enfermo y falleció el 22 de abril de 1616.

Autores premiados desde el año 2000

- 2000 Francisco Umbral (España)
- 2001 Álvaro Mutis (Colombia)
- 2002 José Jiménez Lozano (España)
- 2003 Gonzalo Rojas (Chile)
- 2004 Rafael Sánchez Ferlosio (España)
- 2005 Sergio Pitlor (Méjico)
- 2006 Antonio Gamoneda (España)
- 2007 Juan Gelman (Argentina)
- 2008 Juan Marsé (España)
- 2009 José Emilio Pacheco (Méjico)
- 2010 Ana María Matute (España)
- 2011 Nicanor Parra (Chile)
- 2012 José Manuel Caballero Bonald (España)
- 2013 Elena Poniatowska (Méjico)

Premio Cervantes

El Premio de Literatura en Lengua Castellana *Miguel de Cervantes* es el máximo reconocimiento a la labor creadora de escritores españoles e hispanoamericanos cuya obra haya contribuido a enriquecer de forma notable el patrimonio literario en lengua española.

Desde su creación en 1975, el Premio se falla a finales de año y se entrega el 23 de abril -día del fallecimiento de Miguel de Cervantes - en el Paraninfo de la Universidad de Alcalá de Henares, cuna del escritor.

Paraninfo de la Universidad de Alcalá de Henares

Els jocs florals

Els Jocs Florals són certàmens literaris que serveixen per promoure tant la passió literària com una llengua. El seu origen es situa a Tolosa, l'any 1323, on poetes i trobadors es reunien per compartir i demostrar les seves composicions poètiques. Aquest certamen però, no va arribar a Catalunya fins el 1393, quan Joan I va instaurar el Consistori de la Gaia Ciència a Barcelona.

Primer logo dels Jocs Florals Barcelonins

Durant la Guerra Civil espanyola però, els Jocs Florals es van haver de traslladar a altres territoris, com Sud-Amèrica, els Estats Units o Europa. Actualment els Jocs Florals es celebren als territoris catalans i als Jocs Florals Internacional.

El fet de que molts intel·lectuals i polítics recolzin aquestes pràctiques, contribueix a l'augment del prestigi tant d'escriptors com de la literatura catalana.

Logo dels Jocs Florals Catalans

Relació de guardonats des del 1984 (amb la Flor Natural)

1984 Ronda dels dies de Jordi Pàmies

1985 L'illa del tresor de Joan Margarit

1986 Els dies perdurables de Pere Font

1987 Vitralls de Maiernigg de Jacint Sala

1988 Tardor de Jaume Pomar

1989 no adjudicada

1990 El vast desert de Carls M. Sanuy

1991 Vens del passat de Jaume Pomar

1992 Davant d'un claustre d'Àlex Susanna

1993 Sonata efímera de Jacint Sala

1994 Bandera blanca d'Antoni Vidal Ferrando

1995 Estigma de Ponç Pons

1996 La llum dins l'aigua de Josep Navarro

1997 Hivernacle d'Antoni Puigverd

1998 L'arbre de la innocència de Joaquim Español

1999 Litúrgia de fang de Raimon Àvila

2000 Corint de Manuel Forcano

2001 La revolució silenciosa d'Hèctor Bofill

2002 El buit i la medusa de Lluís Calvo

2003 El benestar de Sebastià Alzamora

2004 La degradació natural dels objectes de Joan-Elies Adell

2005 Hiverns suaus de Jordi Julià

2006 Violència gratuïta de Jordi Valls

2007 Flors a casa de Maria Josep Escrivà

2008 Lunari de Josep Lluís Aguiló

2009 Triacant de Jaume Bosquet.

Premis Sant Jordi

És uns dels premis més importants de la llengua catalana. Aquesta entrega de premis es du a terme durant la Nit literària de Santa Llúcia. La primera vegada que va ser concedit el premi va ser l'any 1947, primerament aquesta entrega de premis s'anomenava *Premi Joanot Martorell*, fins que al 1960 es va canviar el nom, i finalment aquests premis que actualment perduren, s'anomenen *Premi Sant Jordi*.

Edició	Any	Obra guanyadora	Autor	Obra finalista	Autor
63a	2011	<i>Crim de sang</i>	Sebastià Alzamora 	<i>Kabul i Berlín a l'últim segon</i>	Joan Mas i Vives
64a	2012	<i>Plans de futur</i>	Màrius Serra 	No es va convocar	No es va convocar
64a	2013	<i>Dies de frontera</i>	Vicenç Pagès 	No es va convocar	No es va convocar

Literatura al Pla i Farreras

La nit de Sant Joan

La nit més alegre,
La revetlla de Sant Joan,
Ningú es vol perdre,
La festa més gran.

Petards i foguera
Es el més divertit
Ballant en filera
Del més gran al més petit

Fins que l'última guspira
S'apaga a la nit
Tothom ja sospira
Perquè tot ja està adormit

Avança, aventura't, sense por!
Endinsa't en terra desconeguda i
sent la guspira de l'esperança a l'interior.
Que sense lluita no hi ha vida
i sense vida no hi ha vencedor.

Agafa força i endavant.
Saps que ho pots aconseguir,
mai et deixis trepitjar i seràs impressionant.
I si fracasses puja el cap, amb honor i a seguir,
no t'ofeguis, omple't d'aire i continua ballant.

Avança, aventura't, sense por!
Allibera l'energia reprimida
i deixa'ls a tots amb estupor.
Que si ho dónes tot, fins la vida,
ja seràs el vencedor.

ROMANCE DE LA NOCHE ESTRELLADA

Caminante por el bosque,
una noche estrellada,
veo algo en el camino,
la figura de mi amada.

-¿Qué hace usted aquí sola,
tan a oscuras y tumbada?

-He salido de paseo,
me sentía aprisionada.

-¿Qué le ocurre, qué le ocurre?
¿Tiene problemas del alma?

-Buena razón tiene usted,
es que estoy enamorada.

-¿Quién ha sido, quién ha sido,
la persona afortunada?

-Ya me atrevo a decirle,
lo que siento cara a cara.

Y por fin se confesaron
el caballero y su amada,
con la poesía y la magia
de una noche estrellada.

POESÍA

Tú, que caminas
por los caminos de letras.

Tú, que iluminas
el camino de los poetas.

Tú, que nos haces llorar,
tus versos entristecen.
Tú, que nos haces cantar,
tus versos enloquecen.

Tú que eres caminante,
hasta el fin del mundo contigo iría.
No dudaría en seguirte,
mi querida poesía

I del foc salten guspies
que s'empassen a la gent,
que se'ls mengen , se'ls emporten
i ja no els deixen mai més.

Aquest foc és una guerra
i mai no deixa de cremar,
hi segueixen tirant llenya,
més bombes fan explotar.

I del foc salten guspies
que s'empassen a la gent,
que se'ls mengen , se'ls emporten
i ja no els deixen mai més.

Encara que el foc s'apagui,
de tant temps que ha estat
cremant,
quedarà tot ple de cendra
que no deixa respirar.

I del foc salten guspies
que s'empassen a la gent,
que se'ls mengen , se'ls
emporten
i ja no els deixen mai més.

Les flames del foc són altes,
imponents.
Perquè el foc és una guerra
i només crea patiment.

MURIÓ, SUENA A POESÍA

Murió. ¿Queréis saber como murió? Un tiro en la cabeza le mató. Un agujero negro, por dónde había atravesado ese pequeño trocito de acero. Así murió.

No, no murió así. Murió ahogado en sus lágrimas, eso me contaron. Se pasó cien años encerrado en un recipiente de vidrio, llorando, hasta que se ahogó. ¿O puede que no? Puede que solamente fuera una metáfora.

¿Sabéis cómo murió? Me dijeron que había muerto luchando. Luchando en una guerra, en su guerra. Todos hablan de su valentía, defendió a los suyos hasta el último suspiro. Era fuerte, inteligente, compasivo. Un héroe, un mártir.

Puede que no muriera. Hay quién dice que la muerte es solamente un viaje, que te conviertes en una estrella o que te reencuentras con tus seres queridos que murieron antes. Pero de todas formas, murió, ¿No es así?

También hay quién cree en la reencarnación. En ese caso, no murió, sino que nació. Pensar eso es mucho más bonito. No hará falta pensar en las lágrimas de quién lo extraña, podremos pensar en las sonrisas de quién tiene un nuevo miembro en su familia.

Pero el caso es que murió. ¿Sabéis quién murió? Nadie lo sabe, han encontrado un cuerpo y no saben de quién es.

No, si lo saben. Ese niño sabe que quién murió es su abuelo. Su abuelo que le leía cuentos y le quería. Sus padres le han dicho que está en un lugar mejor, que es muy feliz ahí arriba. Que se ha reencontrado con la abuela, y que se quieren mucho.

No, no, no. Quién murió era una persona joven. Tenía veinte años, dos hermanos menores, un padre y una madre. Porque ¿Quiénes somos? Puede que seamos quien nos quiere.

¿Murió? Por supuesto que murió. Todos morimos en algún momento, muchísimas personas han muerto y todos los vivos van a morir. Todo lo que nace, muere. Nacer, crecer y morir.

Murieron las personas de mis libros favoritos, porque tenían enfermedades o porque alguien los mató. Algunos se mataron a si mismos, porque estaban muy tristes o porque ya no se querían. Algunos fueron heridos por la guerra, y murieron . Otros vivían en lugares bonitos pero que no les hacían felices, y murieron. Algunos me contaban sus aficiones, o me dejaban ver su forma de ser. Otros me hablaban de las personas a quiénes más querían, y de todo lo que harían por ellas. Todos ellos murieron.

¿Quién me puede decir que no estuvieron vivos? Fueron reales en mi cabeza y en la cabeza del autor. Hacían compañía a los niños antes de irse a dormir, quiénes creían que vivían muy y muy lejos, estando en realidad muy cerca. Algunos, muy pocos, hasta han tenido voz e imagen en su propia película.

¿Murieron al terminar el libro? ¿Mueren los personajes de los cuentos , cuando terminamos de contarlos? No, nunca mueren. Son infinitos, eternos, inmortales.

Suena a poesía ¿ No es así?

L'imperi romà. Un dels més grans imperis que hi ha hagut en tota la història, la qual diu que va desaparèixer l'any 476 dC, o això és el que es pensava tothom. Si voleu saber la veritable història romana, continueu llegint, però, us aviso que no és com penseu.

Tot va començar, per on ha de començar, és clar. L'any 476 dC, amb tots els pobles germànics, els francs, els anglosaxons, cada cop més forts, a causa de les millores d'armament, anaven cap a una ciutat que cada vegada era més pobre i dèbil, Roma. El destí, per dir-ho d'alguna manera, va decidir que jo hauria de continuar el llinatge romà. La veritat, és que ningú ho hagués dit això, perquè a l'escola sempre estava apartat de la resta del grup i se'm burlaven i em pegaven. A casa, passava més o menys el mateix. Era el petit de casa i tenia un germà, que com no, ho tenia tot, menys el cap, la part que li va tocar a un servidor. Vivia en una casa igueta que jo; apartada de la resta i que no era ni resistent ni voluminosa, però, clar està, no tot dura per sempre.

La nit del 25 de Desembre, mentre dormia, vaig sentir dos crits propers i després olor de fum. Em vaig aixecar molt sobresaltat i em vaig quedar de pedra amb el que veia. Davant meu hi havia els meus pares assassinats al terra fred i, per preocupació meua, la casa estava cremant. Vaig agafar l'espasa i l'escut que em van regalar un dia els meus pares i una bossa amb tot el necessari i vaig sortir de casa cames ajudeu-me cap a un lloc més segur, el port. Abans d'arribar-hi vaig veure que la casa de la Mireia, la companya de classe més intel·ligent i preciosa de tot el poble, s'estava cremant. Vaig obrir la porta d'un cop de peu i de dins van sortir mil i un nens, nenes i adults. Havien sopat tots i no m'havien convidat? Em van donar les gràcies i em van prometre que em seguirien allà on fos per saldar el seu deute. A continuació, vam anar tots junts cap al port, vigilant que cap germànic que encara voltés per allà, ens divisés i avisés a la resta del grup. Quan vam arribar, vam pujar al veler més gran que vam trobar, vam preparar-ho tot i vam emprendre el camí cap a la nova regió que estava davant nostre esperant que la descobríssim. A la meitat del viatge, a mi em tocava portar el timó. A les dotze de la nit, més o menys, va venir l'última noia que pensava que vindria, la Mireia. El seu cabell i els seus ulls negres, brillaven a la llum de la lluna. Se'm va apropar i em va dir la última cosa que tothom pensaria:

-Perquè no ens has explicat què els va passar als teus pares? Et podríem haver ajudat. Perquè volies fer aquest viatge tu sol?

Li vaig explicar que no havien tingut mai cap amic a l'escola, que sempre havia estat una mica marginat. A continuació, com si fos la cosa més normal del món, em va fer un petó i se'n va anar a dormir. El viatge en si, va ser molt mogut, perillós i llarg, però tot es pot arreglar amb uns bons amics, que no creia que arribés a tenir mai.

Al cap de dues setmanes, vam arribar a l'actual Catalunya. Per nosaltres era una terra nova, desconeguda i perillosa perquè hi habitaven moltes tribus germàniques. Ens vam encaputxar i formant les típiques línies quan ataquen els romans, vam anar caminant sense presses, aquest cop, cap a la que seria la nostra nova llar. Vam trigar un mes i un minut a la que pensava que seria la nostra llar perfecte. Estava aïllada de la resta dels pobles, però alhora es podia veure tots els moviments que feien.

Encara no sabeu de quin lloc us estic parlant? Doncs, vam viure en un poble ecològic, natural i segur, i estava dins d'una cova del lloc de més fàcil accés del món, Els Pirineus.

Aquesta part, si no voleu, no cal que la llegiu, però serà més misteriós si ho feu.

Tots aquests romans que gràcies als meus amics i a mi van arribar als Pirineus, han conviscut sempre amb vosaltres, al principi, com pensàvem que encara estarien les tribus germàniques, només enviàvem un o dos guerrers a la ciutat, perquè ens informessin de la vostra evolució i de l'evolució de la regió. Al cap de 500 anys, vam decidir enviar tot el poble per familiaritzar-nos amb la gent. De seguida ens vam fer amics i de tant en tant anàvem al seu poble o, fins i tot, ells venien a la nostra llar i fèiem una festa que durava una setmana i que si paraves bé l'orella s'escoltava des de l'altra punta del món.

Com suposo que ja sabreu, al llarg dels segles, els catalans han passat moltes guerres, però, no sols. Tots aquells romans, perquè ningú corrés la mateixa sort que ells, van ajudar als catalans en totes les guerres que van venir i, si demà hi hagués una guerra, ves als Pirineus i veuràs un enorme exèrcit d'homes, sentiràs els soroll d'una espècie de trompeta molt fort i sobretot veuràs la bandera amb la lloba Lupa i SPQR onejant el vent.

Recorda que els romans, encara que no els vegis, estaran allà, al teu costat, on menys t'ho esperis i sempre podràs comptar amb ells, però, si et vols fer amic seu, serà molt difícil i hauràs d'anar a trobar la seva misteriosa cova, sol o amb un amic, si no vols que et prenguin com un enemic.

Érase una vez un niño llamado Oscar. Un día fue a la biblioteca para buscar un libro sobre poesía. Cuando estaba paseando por los largos y estrechos pasillos, escuchó una voz muy aguda que pedía ayuda, Oscar se dio cuenta que esa voz venía de un libro pequeño y viejo. Sin pensárselo dos veces cogió el libro y se fue corriendo a su casa. Al llegar se encerró en su habitación, abrió el libro y esa voz era cada vez más fuerte. Las ilustraciones del libro cobraban vida, los dibujos paseaban por las calles, se bañaban en la playa,...Oscar se quedó sin palabras al ver ese libro tan maravilloso. Empezó a hablar con alguno de los personajes. Hojeaba el libro pero no encontraba la persona que escuchó en la biblioteca. Al final del libro la encontró en una celda muy oscura.

Al día siguiente tenía clase y no pudo hablar con los personajes. Al llegar a clase se lo contó a sus amigos pero nadie se lo creyó, le dijeron que estaba loco, que solo quería llamar la atención. Un grupo de chicos a la hora del patio fueron a hablar con él, le dijeron que querían ver ese libro, Oscar les invitó a su casa para mostrárselo. Los chicos no vieron que las imágenes se movieran, Oscar, preocupado, empezó a hablar con la chica de la celda, ella no contestaba. Los chicos se fueron enfadados y le decían:

-Nos has engañado, este libro no habla.

-Os lo juro, estos personajes hablan– dijo Oscar un poco enfadado.

Cuándo los chicos se fueron, tiró el libro al suelo y de repente se escuchó:

-¡Ay! Ten más cuidado, me haces daño– dijo Yoko desde su celda.

Oscar abrió el libro, enfadado y confuso le preguntó porque delante de sus amigos retrasados nadie hablaba y se movía. Yoko le explicó que solo confiaba en él.

Yoko y Oscar día tras día se fueron conociendo, Oscar después del cole corría hacia su casa para hablar con ella. Le explicaba que no le gustaba su tierra, pero que en el libro era todo diferente, la gente hacía lo que quería.

En el cole a Oscar le trataban mal, se reían a sus espaldas, hablaban mal de él...Oscar le decía que su mayor sueño era ser un personaje de cuento como ella.

-No seas bobo, mírame a mi ,estoy en una celda pasando los días de mi vida– dijo Yoko.

-Con el libro en mis manos puedo cambiar tu destino.-dijo Oscar.

-¿Cómo?- Oscar se dirigió al escritorio con el libro en sus manos. Empezó a borrar la celda.

En la siguiente página dibujó el paraíso:

-Es precioso, pero solitario, me gustaría estar contigo– dijo Yoko.

Oscar sin pensárselo dos veces cogió el lápiz y se dibujó en el paraíso.

Plorant vaig néixer, rient moriré. L'aire s'acaba els sanglots de la mare desapareixen juntament amb la meua veu. La foscor envaeix el meu interior, i de sobte, una llum, feble i blanca, pura i neta. I passa, deixo de lluitar, encara que, quan vaig començar a lluitar? Mai. Sempre a la foscor, per això al veure aquest lloc negre no m'espanta, em fa por la llum, el que pugui haver-hi més enllà... I vull enfilat al tronc de la vida, agafar-me ben fort per no anar-me'n. I se sent un sospir, no el meu, ni el de la meua pobre mare, sinó el del meu cor. I començo a caminar i la meua ment pensa, de tot el que he viscut, recordo l'únic que ha estat allà per recolzar-me: "*Caminante no hay camino, se hace camino al andar*". I amb aquesta poesia, el meu últim riure s'escolta, i la meua flama s'apaga definitivament...

Un dia abans...

Em sento com si ja no fos jo. Em sento bé. El meu reflex veig en el mirall, però aparto la mirada. Desagradable vista per mi, veure'm així de obesa, i es que no entenc perquè no fa efecte. La meua dieta hauria de donar fruits ja! Un any i mig vomitant, menjant i traient, un any perdut, i tot per seguir grossa, com una foca, com un elefant... Ningú em vol, a ningú li importo el més mínim. Amics? Els vaig perdre. Un noi? Massa grossa per ser estimada. Família? Una mare depressiva, un pare fugit. Potser tant malament m'he portat en una altra vida? Em fa mal el cap, des de fa uns dies, o potser setmanes, no ho sé, només sé que no m'aprimo... Ja em veig d'aquí uns anys, com si fos una boja: "Em dic Sònia, Sònia Llevant, tinc vint anys i sóc una foca".

Així és, em dic Sònia, i vaig néixer el 29 juny de 1999. Als dotze anys em vaig començar a "intentar" aprimar, i dic "intentar", perquè no ha fet efecte. Vaig entrar a l'institut amb 45 Kg, em veien tots com una foca, una foca baixeta i obesa. Vaig començar a aprimar-me, o intentar-ho, el mateix dia en què la meua millor amiga em va abandonar, per què? Per què ella era massa guapa per estar amb mi. Així va començar la meua dieta. No em va fer falta amagar res, la meua mare es passava i se segueix passant el dia al llit, menjant el més mínim possible des que el meu pare va fugir a saber on. Ara peso 25 kg, i segueixo sent una maleïda foca. El meu objectiu? Estem al maig, em queden dos mesos per arribar als 18 kg i si segueixo sent una foca amb 18 kg, aniré baixant fins els 15, després fins els 13, fins els 10, on suposo que estaré passable.

Començo a tenir set, i gana també. Em fa mal la panxa, però hi estic acostumada a aquest mal, *per presumir s'ha de patir*. Tot dóna voltes, potser he menjat massa i no ho he tret bé.

Merda! Ara sona el timbre? No, em xiulen les orelles... Per què estic a terra? No em puc moure! Mama? Per què no estàs al llit? No vull que em tombin en aquesta llitera, i menys vull entrar en aquesta ambulància. No veig res, està tot negre, què està passant?

De què parlen aquestes veus? Impossible, no estic boja, jo no estic prima, jo no tinc aquest problema, jo no, és impossible, sóc una maleïda foca de 25 kg. Jo no sóc bulímica!

Veig una imatge. Hi surt un home atractiu, jove, de gairebé trenta anys. Vesteix una camisa de color carn, de màniga curta, que no li tapa ni els colzes. La porta per dins els pantalons, que són de color verd caqui i per tal que no se li caiguin duu un cinturó negre de sivella. La meitat del rostre està sota les ombres però la galta esquerra l'il·lumina un raig de sol. Té la pell bruna, les orelles petites i els llavis carnosos, que dibuixen un somriure tímid. És un home fort, tot i que no gaire alt. I entre els seus braços, acull un bebè d'ulls foscos i galtes plenes. Porta una robeta blanca que sembla de tacte dolç i agradable. Els seus peus diminuts els cobreix uns mitjons blancs. L'home abraça a la criatura, amb amor, amb afecte, l'envolta amb els seus braços, protegint-la i estimant-la.

Veig una imatge. Hi surt un home jove, d'uns trenta-cinc anys, amb la pell morena i els cabells foscos. Té les celles espesses, els ulls petits i un nas recte i perfilat. Fa alguns dies que no s'arregla la barba, però només és una ombra fosca que li recorre el mentó. Vesteix de casa amb una samarreta blanca i uns pantalons que semblen de cotó, d'un color blau marí. L'home té en braços a una nena, morena com ell, que no deu tenir més de cinc anys. Va vestida de princesa, amb un vestit groc llampant que li arriba fins als peus; va descalça. Els seus cabells són gairebé tan negres com els de l'home i li arriben a la meitat de l'esquena. En el seu cap llueix una diadema platejada, molt bonica. La nena somriu, tot i que sols ho puc intuir perquè només li veig el perfil del rostre. Té unes galtes molsudes i un nas bufó. Les pestanyes sorprenen de tant llargues que són. Les orelles que queden al descobert gràcies a la diadema que recull els cabells, s'assemblen, lleugerament, a les de l'home, arrodonides. L'home agafa a la nena per les aixelles, ajudant-la a enfilarse ben amunt, a veure allò que ella sola no hi pot arribar.

Veig una imatge. Hi ha un home de quaranta i pocs anys del qual no hi veig res tret de la part posterior del seu cap i d'un braç. Té els cabells negres com el carbó tot i que ja s'entreveuen uns cabells blancs. Porta ulleres però només ho sé per una de les pastilles que sobresurt. Envolta amb els braços a una nena que comença a ser una noia, que entra a l'adolescència. Porta els cabells recollits en una trena i té uns braços molsuts. Els seu to de pell s'assembla tant al de l'home que casi no es diferencien. Ella té una petita taca al braç, de color marró de la xocolata. L'home i la noia s'abracen, amb força i sentiment. Comparteixen: sentiments, emocions i experiències. Saben que poden comptar l'un amb l'altre.

Veig un home. Avui fa quaranta-cinc anys. Llegeix una carta, atentament. Els ulls se li mouen de dreta a esquerra a través del vidre de les ulleres. Observa cada lletra, cada paraula i nota que el cor se li escalfa. La seva pell ja no és tan llisa, el seu nas està envermellit, els seus ulls estan cansats.

Avui fa anys i ja no es posa les camises dins dels pantalons. Ja no té el cabell tan negre com abans i el contorn fosc de sota els ulls indica que el temps ha anat passant. Que ha viscut dies i nits i que ja no és el que era abans. Però no tot ha canviat. El bebè, la nena, la noia, la quasi dona segueix al seu costat. I l'abraça, el mira, l'admira, li somriu, l'escolta, li parla, li ensenya i n'aprèn. Viu a prop seu, cada dia des de fa setze anys. I seguirà sent així fins al final dels seus dies.

CARTA AL SEÑOR CAPEZIO

Querido Señor Capezio, me dirijo a usted completamente desesperado y le imploro, por mí, y por todos los que padecen el mismo mal, que deje de fabricar semejantes objetos de tortura, a fin de poder concluir este martirio indiscriminado contra mi persona.

Usted ha de saber que en mi profesión se sufre mucho, demasiado diría yo. Y es que, con esta mala fama de caminantes que tenemos los de nuestra especie se abusa siempre de nosotros. Diestro, mi hermano gemelo no se queja tanto porque nunca sale tan mal parado como yo de las encarcelaciones. En mi caso, el infierno sería más agradable. Esta represión no empezó solo con su creación, hace lustros que nos encierran en jaulas acolchadas de piel que no nos dejan respirar y a duras penas movernos, pero le juro que nada se puede comparar en dolor e incomodidad con lo que usted ha fabricado. Solo de ver este tejido aterciopelado de color salmón que recubre la jaula, me pongo a temblar. No sabe lo mal que lo paso yo cada vez que me ponen allí, y lo mal que me siento de solo pensarlo, incluso la Doña ha de ayudarme.

Me ciñe todo el torso de tal manera que siento como si un brocal me cercara entero. Seguidamente recubre mis cinco cabezas con una tira a la que ella llama esparadrappo y con la misma tela y guata va cubriendo todas mis heridas, inútilmente, porque a la hora de la verdad se me vuelven a abrir. Me cubro la primera y más grande de mis cinco cabezas con tela y algodón formando un capullo a fin de protegerme. Después me viste una cota de malla desde arriba hasta abajo y finalmente sitúa encima de las cinco cabezas un yelmo. Entonces es cuando entra en juego el objeto de su trabajo. La Doña golpeándome, atacándome e hiriéndome durante horas. Cuando ya todo acaba estoy tan entumecido que apenas puedo moverme.

Por este motivo he decidido contactar con su persona confiando en que apelaré a su buen corazón y me libraré de mi sufrimiento o al menos pensará en lo desdichado que soy cada vez que venda una zapatilla de punta.

Atentamente Zurdo.